

Fra en gammel kirkebog

Af KR. MADSEN

Skibsdrengen.

I Agger sogns kirkebog fra året 1808 læser vi følgende:

”Dødsdag 9. December 1808. - Begravelsesdag 11. December 1808. - Ole Aggerson, Skibsdreng fra Norge, som kom hertil Landet med en norsk Storbaad, der gik i Land sønden for Kirken. Han døde efter tre Dages Sygdom hos Thøger Laug i Øster Agger formodentlig af Følgerne af, hvad han havde lidt paa Havet og Stranden, hvor han bestandig saas i Baaden og udstod meget ondt. Han døde den 9. December og blev begravet den 11. December. - Saavidt man vidste 15 Aar gl.”.

Der er altså forlist et norsk sejlskib under en storm over Vesterhavet. Hvad skibet hed, får vi ikke at vide, skønt navn og hjemsted må have stået på båden. Da det er storbåden, der er tale om, kan man med ret stor sikkerhed gisne på, at besætningen har været ved at gå fra borde, men at kun yngstemanden, som den første er gået i båden, inden det oprørte hav har sønderslået skibet. Han nåede land, men døde af strabadserne og blev begravet på denne forblæste kirkegård på den yderste klit. - Få år senere så St. St. Blicher, hvordan kirkegården var ved at blive opslugt af havet. Skeletdele lå på stranden, og kister stak ud af skrænten. 1834 blev kirken lukket, og i de følgende år antagelig nedbrudt. Klokke, døbefont og prædikestol blev ført til den nuværende kirke, der indviedes i 1838, til hvilken begivenhed Blicher som bekendt skrev en salme.

Matrosen.

Iblandt samme kirkebogs indførelser fra 1826 læser vi følgende:

”Dødsdag 31. Marts 1826. - Begravelsesdag 16. April 1826. - Charles Wrigth, 24 år, Matros med Skibet Friendship fra Schields, ført af Captein Mills, destineret fra London til Danzig”.

Det lange interval mellem død og begravelse får sin forklaring i en tilføjelse:

”N. B. Dette raske unge Menneske blev bjerget og kom i Land efter Strandingen. Men gik siden ombord for at fastgjøre Seilene - faldt ned fra Merset og efter at have knust Hovedet mod Rællingen - styrtede i Havet, hvorfra han kastedes op nogle Dage senere. Han var født i Skotland”.

Som skibsdrengen fra det norske skib nåede også denne unge mand i land fra forliset. Det ser ud til, at hele besætningen er blevet bjerget. Man kender både skibets navn og hjemsted, kaptajns navn og skibets destination.

Skibet er antagelig sat helt ind i havstokken, og da mandskabet er reddet, begynder kaptajnen at tænke på skibets bjergning, bl. a. kunne det jo måske lade sig gøre at redde sejlene, som stormen måske ellers ville sønderrive. Charles Wrigth, ”dette raske unge Menneske”, som præsten skriver, går om bord og prøver at beslå merssejlene, men han har ikke kendt bølgeslagets kraft på den jyske vestkyst. En bølge står strandingen voldsomt om på den ene side, og i næste øjeblik river tilbagesuget den lige så voldsomt over på den anden side, matrosen mister sit tag og slynges ned mod rællingskanten, og med knust hoved styrter han i havet.

Efter nogle dages forløb giver havet sit rov tilbage, og Charles Wrigth bliver begravet på den nu mere end i 1808 forblæste og hærgede kirkegård, sikkert ikke langt fra Ole Aggerssons sidste hvilested.

Havet fik dog sit bytte til sidst! For i de nærmest følgende år, forsvinder både kirkegård og kirketomt i det grådige hav, og stedet er vel nu mellem to og tre kilometer ude i havet.

(Kilde: Historisk Årbog for Thy, Mors og Vester Hanherred 1975, side 68-69).